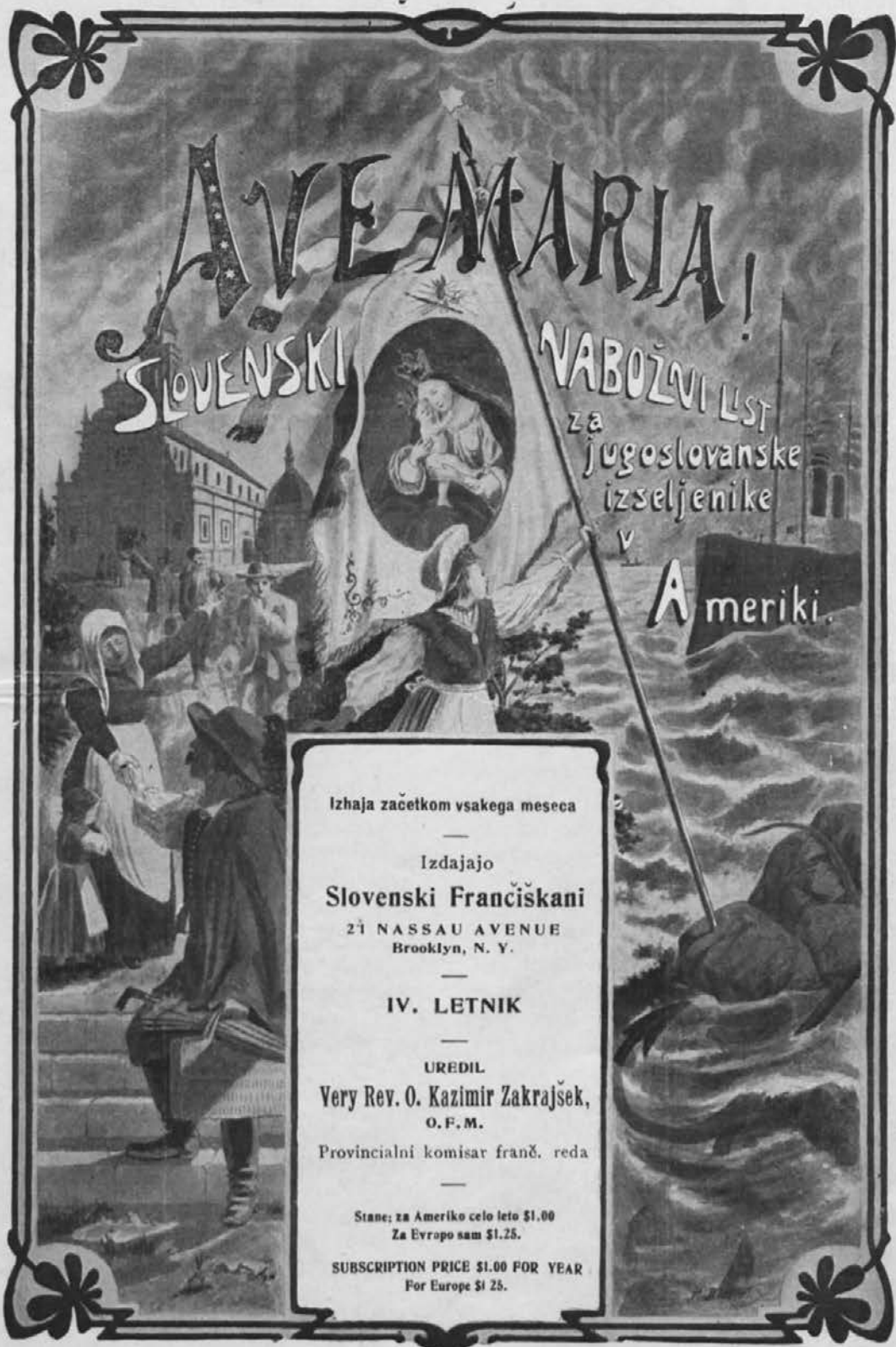

Izhaja začetkom vsakega meseca

Izdajajo

Slovenski Frančiškani

21 NASSAU AVENUE
Brooklyn, N. Y.

IV. LETNIK

UREDIL

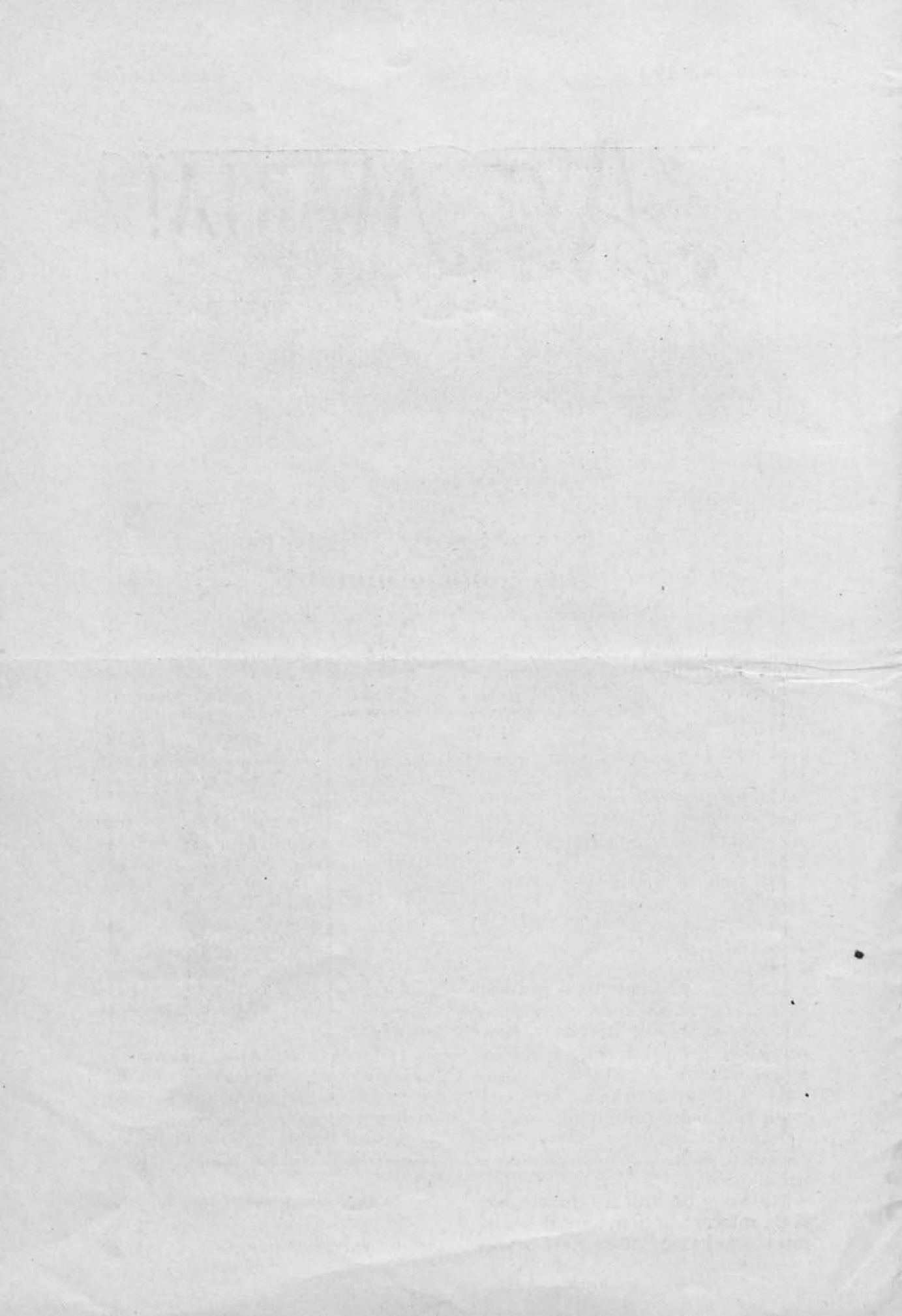
Very Rev. O. Kazimir Zakrajšek,
O. F. M.

Provincialni komisar franč. reda

Stane; za Ameriko celo leto \$1.00
Za Evropo sam \$1.25.

SUBSCRIPTION PRICE \$1.00 FOR YEAR
For Europe \$1.25.

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv.
Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Naš čolnic otmino!

Te dni je pisal eden izmej naših dveh najgrših brezversko-brezdomovinskih socijalističnih listov, da je velika večina ameriških Slovencev socijalistov.

Koliko je resnice na tej trditvi, tega ne mislimo tukaj preiskovati! So namreč zopet drugi, ki trdijo nasprotno, da je le majhen del slovenskega ljudstva v Ameriki mej socijalisti.

Da je bil te dni tukaj socijalist iz Ljubljane, ki je razširjal z vso zgovornostjo svoje fanatične duše socijalizem mej naš narod, smo že zadnjič slovesno pribili.

Tudi ne mislimo tukaj pobijati morda socijalizma! To je moderna bolezen na telesu narodov, zlasti revnejših, delavskih slojev. Njej se mora ustaviti vsak, ki le še dobro misli s človeško družbo, ker to je nauk krvi, nauk revolucije!

Vendar! Na kar mislimo danes opozoriti slovensko širšo javnost je nekaj drugega.

"O, ko bi bil vroč ali mrzel! Ker si pa mlačen, te bom skušal izpljuniti iz svojih ust," to so zlate besede

sv. pisma v skrivnem razodenju sv. Janeza.

Da, ko bi bil naš narod v Ameriki v veliki večini v taboru ene ali druge svetovne struje, v katerih se pretaka vse naše javno življenje, mišljenje in stremljenje vseh narodov, cele zemelske krogle.

Ko bi bil naš narod res, če tudi magari v socijalizmu! Ta slika še ne bi bila tako žalostna. Bolelo bi res vsakega pravega trezno mislečega rodoljuba, bolelo bi vsakega zvestega učenca Jezusovega, toda ne vzelo bi mu še vsega upanja na boljšo prihodnost.

Žalostna bila ta resnica, ako bi bila pač resnica. Vendar, strašna bi ne bila!

Toda na telesu našega naroda se pojavlja druga, veliko strašnejša bolezen, ki žuga uničiti prihodnost našega ljudstva v Ameriki.

Jetičen človek vedno lahko upa ozdravljenje, dokler ima v sebi še energijo, še življensko moč, še sile, ki se skušajo upreti kruti morilki, jetiki, ki skušajo premagati bakcile in jih izpljuvati iz pljuč.

Ko se je pa bolnika polastila letargija, nekaka udanost v položaj, ko je zgubil živahnost, ko začne laziti okrog, kakor senca, ko se mu ne ljubi več nobena stvar, ko nima za nobeno reč več veselja in ne navdušenja, potem je pa njegova bolezen v nevarnem, večkrat v brezupnem položaju! Ga že ima jetika! V malo tednih se mu napoveduje konec.

Če je tudi narod bolan, toda dokler ima veselje do življenja, dokler se zanima za svetovna vprašanja, ki drve ljudstva od tabora do tabora, ki begajo narode in državnike, dokler narod ohrani veselje do dela, čilost in živahnost, zanimanje za vse vzvišeno, toliko časa narod še ni zgubljen.

Kakor hitro se pa pojavi mej narodom nekaka letargija, nekaka duševna lenoba; kakor hitro zgubi narod veselje do vzvišenejših idejalov, kakor je vživanje, mesenost, poželenje, denar, telesne potrebe; kakor hitro zgubi kak narod veselje in ponos tekmovali v svetovni tekmi narodov in ljudstev za splošni napredek in vsestranski razvoj; kakor hitro narod zgubi zanimanje za vse, kar se ne tiče strogo njegovega želodca in njegovega kozarca, kakor hitro zgubi veselje do narodnega dela, tedaj je pa narod nevarno, zelo nevarno bolan!

O, ko bi bil ali vroč ali pa vsaj mrzel! Ko bi bil vsaj nekaj! Ker pa nisi nič, si pa zgubljen!

Ali ima naš narod res kaj smisla za socijalizem?

Kakor smo rekli že zgoraj: O, da bi ga imel!

Toda, ali so res vsi ti socijalisti, ki se morda priznavajo socijalizmu? Katere morda kolovodje štejejo mej svoje rdeče ovčice? ki pri čaši vina, ali šilčeku "whiskey" ali "pajntu" pive prisegajo, da so socijalisti? Ali so ti res socijalisti?

Ne!

Toda, kaj je vsa ta "velika večina ameriških Slovencev?"

Nič!

In to je najhujše! To je, kar mora ravno napolniti s strahom vsakega, ki hoče delovati za narod, ki narod ljubi in bi mu rad pomagal do boljše prihodnosti, ki bi ga rad obvaroval popolnega propoda, ki bi rad videl, da bi se tudi naš narod povzpел in dal naši novi domovini mož in sicer junaških in delavnih in slavnih mož.

*

"Panem et Circenses!"

"Kruha in zabav!"

Ko je rimsko ljudstvo prišlo na rob propada, to je bila njih parola, to njih najvišja ideja, za katero so živeli in delali! "Delajte, vi, voditelji, kar hočete! Nam dajte le jesti in veselic!" In voditelji so izkoriščali narod, narod je pa plesal in se valjal v mesenosti, v pijači in v vživanju in — propadel!

Samo napol podrti stebri rimske slave še stoje sem pa tja po Italiji!

*

In naš narod v Ameriki?

Panem in circenses!?

Kruha — recimo še: piva — in veselic in to je vse, kar hočemo! Plesov teden za tednom, veselic in sicer ne veselic, kjer bi tudi duh, tudi srce kaj dobilo, kjer bi se razmotrivala tudi resna vsakdanja pereča vprašanja naroda, dežele, domovine, kamor bi mogli povabiti tudi resne može, resne človekoljube, politike, resne državnike, resne voditelje ljudstev, kjer bi dobil tudi naš duh hrane, naše srce navdušenja, naše stremlje kaj višjega, kaj bolj idejalnega! Ne, samo ples in pivo, pivo in ples! Ako ne bo pri veselici plesa, ako ne bo pijače na ostajanje, pa ne bo udeležbe, pa nikogar ne bo! Ako ni glava omotena, razum otemnen, pa ni zabave, pa ni veselja! Ako ni za mladino mamljivega plesa, pa raje nič!

Ali ni mej nami tako?

Panem et circenses!

Ne gneralizujemo tega! Ne rečemo, da je povsodi tako in samo tako!

Tudi izjeme so. Tudi so veselice, kjer ni tega!

Toda, kje? Le seštejte kraje, seštejte veselice, seštejte organizacije, seštejte društva, seštejte naselbine, kjer bi bila to izjema!

Res tudi ne mislimo trditi, da je ples, da je pijača zlo, da se bi tega ne smelo! Tudi to mora biti! Vsaj skoro vsi škofje to tolerirajo. Da, še strogo cerkvena društva take veselice prirejajo! Toda, da bi bile samo take veselice, da bi bila samo podporna društva in k večjemu še pevska, s par pevci naselbine, ali je to že vse?

Kje imamo n. pr. kak "Central Verein" ali vsaj "National Bund?" Kje imamo kako "Narodno" ali "katoliško ligo?" Kje imamo organizacijo, kjer bi se reševala vzvišenejša dnevna naša vprašanja, kjer bi se našli skupaj na enem polju priprosti delavci skupaj z uradniki, ki so enega srca in enega navdušenja, kjer bi se našli svoji mej svo-

jimi vsi, kar nas je slovenske matere vernih sinov? Naše najdražje svetinje, se sramote in napadajo, za katerih obrambo bi morali biti vsikdar pripravljeni dati kri in življenje, ako hočemo biti zvesti sinovi svojih junaških slovenskih očetov. Toda, kje je obramba? Kdo jih brani? Čuvaj! Sijona spe, "ljudstvo je pa vstalo jest in pit in igrat." (I. knj. Mojzesova.)

Nič nimamo!

Panem et circenses!

Da, "Velika večina ameriških Slovencev je socijalistov," je pisal urednik socijalističnega lista in ako je mislil takihle socijalistov, je pa najbrže imel prav in to trditev tudi mi s žalostjo in s krvavečim srcem pribijemo!

Bratje, "čas je že, da vstanemo iz spanja! Noč naj prejde! Oborožimo se! Na delo, ker resni so dnovi!"

Polagamo danes pred vse trezne misleče može, pred vso slovensko javnost to premišljevanje.

O, ko bi bil vroč ali mrzel! Ker si pa mlačen... Ne, ne!

Vzdramimo se!

Na Marijinem srcu.

(Mati Elizabeta.)

Zamolil je večerni zvon,
zapel je svoj prirščni "ave."
z njim širne molijo dobrave,
z njim moli zvezdic milijon.

Sklenilo se je tisoč rok
in tisoč src je zagorelo,
v ljubezni vroči je vsplamtelo
za mater sto in sto otrok.

O, to trenotek je svečan,
ko zemlja na srce Marije
priteče, da se odpočije
od hudih bojov dnevnih ran.

Tam želj ugasne ogenj vroč,
otrok tam prosi in pozdravlja,
Marija pa ga blagoslovlja
želi mu ljubko "lahko noč!"

V boju za krono.

Almakija je že zelo jezilo, da se mu upa to dekle tako odločno vstavljati. Bil je prepričan, da jo bo pregovoril, da se bo vsaj navidez udala postavi cesarjevi in si rešila življenje. Pač ni poznal moči nauk krščanstva, ako se jih človek oklene s celo dušo! Ta nauk spremeni može v leve in slabotne ženske naredi v nevstrašene borilke za resnico in pravico. Cecilija je živ dokaz za to.

"Nesrečno dekle," ji pravi skoraj sočutno, "ali ne vidiš, kaj te čaka? Ali misliš, da bom s teboj drugače postopal, kakor sem z drugimi kristjani? Vedi, da je meni vse jedno, ali se kristjan imenuje Cecilija ali kako drugače. Vsak se mora ukloniti postavi našega božanskega cesarja ali pa umreti. Bodi pametna! Ali ne vidiš, kako si še mlada! Ne bodi trmasta za nekaj, kar je vse skupaj prazen nič!"

"Seveda, ti govoriš, kakor razumeš! V temi sediš, grozni temi, pa misliš, da mi, ki smo v pravi luči resnice, da smo mi v temi! Siromak, kako se motiš! Kaj pa mi moreš dati, ako se uklonim postavam tvojega vladarja? Nič, prav nič! Ako se pa ne uklonim, dobim veliko. Kratke muke mi bojo pridobile nebeško krono, ki bo večna, ne za par let, ampak za vedno! Ko bi vsaj malo naprej pomislil, bi ti že tvoja zaslepljena pamet povedala, da je človek neumen, ako služi le svetu, kjer le malo let živi! In pa ti tvoji maliki! Ali ne vidiš, da so le kamen in les? In tem se naj jaz klanjam? Jaz kot malopametna ženska se jim nikdar ne bom, če se jim ti pri tvoji modrosti hočeš, si silno zaslepljen! Primi vendar, potipaj ta kamen, ta kip! pa boš čutil sam, da je kamen in ne Bog in da je nespamet se kamnu klanjati!"

"Dosti je teh besedi!" reče Alam-

kij že jezen! "Ali daruj ali pa umri! Peljite jo," ukaže rabljom, "domov na njen dom. Zaprite jo v kopalno sobo, ki se naj močno zakuri, da se bo v sopari in vročini počasi zadušila. Pa naj umre, če ravno hoče!"

Cecilija je šla vesela z rabeljni domov. S slavospevom na ustnicah je stopila v kopališče, kraj svojega mučenja in se vnovič darovala Bogu.

Rabeljni zakurijo. Toda sredi velike vročine in sople, hodi Cecilija po kopališču gori in doli in se niti ne poti. Kakor hladilen pih, zdi se ji vročina.

Rabeljni sporoče to po dolgih urah prizadevanja Almakiju. To ga še bolj razjezi. Zato ukaže, naj gre rabelj tja in naj ji kar v kopališču odseka glavo.

Rabelj pride in stori, kar mu je bilo ukazano. Toda trikrat je že zavihtel sekiro, glave pa le še ni mogel odsekati. Četrtrič ni smel več zamahniti, ker je bilo proti državnim predpisom. Vso v krvi s tremi globoko zevajočimi ranami na vratu je obležalo junaško dekle na tleh svojega kopališča.

Ko je rabel odšel, prihitela je truma kristjanov v hišo, kjer so jo našli v tem strašnem stanju. Umirajča Cecilija se jim pa smehlja in jih opominja k stanovitosti do Boga, kateremu so prisegli zvestobo. Cele tri dni se je sveta mučenica borila s smrtjo, predno jo je Bog poklical k sebi po nebeško krono mučeništva.

Papež Urban jo je dal pokopati v katakombah Kalistovih ob Apijevi cesti, v kapelici, kjer sta bila pokopana Tiburcij in Valerijan.

Ako prideš kedaj, drugi bralec, v Rim, ne pozabi iti na Apijevo cesto v katakombe sv. Kalista. Priprosti Karmelitski brat ti bo z veseljem

pokazal katakombe in te peljal globoko pod zemljo k njenem grobu.

Iz katakomb pojdi v cerkev sv. Cecilije. Zgornja cerkev sicer nima nič posebnega na sebi. Vendar ne pozabi prositi dovoljenja, da te spuste pod cerkev.

Cerkev sv. Cecilije je namreč zidana za razvalinah Cecilijinega doma. Natanjčno se še sedaj vidijo sobe, ohranjena je še kuhinja,

imela nekak poseben vpljiv nad vsakim, ki je prišel v njeno bližino, Poleg tega jo je pa Bog obdaril še z velikim bogastvom, tako, da je imela vseh posvetnih dobrin v obilnosti, kakor nobena druga Rimljan-ka. Marsikatera bi bila porabila vse te prednosti v to, da bi dala telesu, kar poželi. Veselila bi se oboževanja mladeničev, radovala bi se nad krasnimi palačami, nad zlatom

MARIJA, MORSKA ZVEZDA, PROSI ZA NAS.

(Slika na oltarju parnika "Cesar Franc J. I.")

shramba za olje, žito, moko i. t. d. Pod velikim olarjem je krasna kapelica, okrašena s krasnimi in dragocenimi mozaik-slikami, katere je dal narediti kardinal Rampola.

*

Sv. Cecilija je bila najznamenitejša oseba svojega časa. Obdarjena s telesno lepoto, plemenitega značaja, krasnimi dušnimi zmožnostmi, je

in denarjem, katerega je imela. Toda sv. Cecilija je vse porabila v to, da je služila Bogu in vršila sveto delo apostolsko ter širila sv. vero!

Spomin njene smrti se je v sv. cerkvi dolga stoletja vršil z velikimi slovesnostmi.

Dal Bog sv. cerkvi veliko takih sv. deklet!

Sv. Cecilija, prosi za nas!

Ob sklepu letnika smo!

Še kazalo letošnjega letnika, pa bomo zopet odložili pero ter zaključili uredniško delo četrtega letnika lista "Ave Maria."

Zahvalimo se iz srca vsem našim dosedanjim zvestim naročnikom, zahvalimo se našim sotrudnikom, našim zastopnikom, našim prijateljem in tudi našim nasprotnikom, ker vsi ti nam pomagajo pri delu. Bog vsem povrni, vsakemu, kakor si je zaslužil!

Ali naj sedajle zopet rojakom ponavljamo kaka posebna vabila k naročbi? naročnikom k zvestobi v naročbi tega lista?

Ne!

List sam, njega vsebina, njega uravnava, njega krasne slike, vse to naj samo vabi k naročbi!

Naj navdušuje rojake, da naj se vedno bolj in bolj oklepajo tega milega in lepega slovenskega nabožnika v Ameriki, pred vsem njega **poreba, njega vzvišeni misijonski namen**, katerega mora vršiti mej slovenskim narodom, v Ameriki.

Rojaki, ako Vam je mar pravi napredek našega milega slovenskega ljudstva v Ameriki, v naš krog!

Vse drugo prizadevanje za kak napredek mej nami od strani kakih verskih propalic, za kak napredek brez Boga, brez vere, je prazno mahanje po vetru. Vse bo narod le pehalo v nazadnjaštvo. Napredek na trdni skali krščanstva, na neomajnih resnicah sv. vere, le ta bo ostal! Zato:

Z Bogom in Marijo za narod!

Dva božična večera.

Br. B. o.f.m.

Jezno so se vsipele s sivega neba goste snežinke in veter je žvižgal okoli hišnih oglov, da je bilo joj. Pa kaj se je za vse to zmenil mladi gimnazijski profesor dr. Potočnik, ki je v izbi na gorkem bral pismo zanj neizmerne vrednosti, kakor se je lahko spoznalo iz njegovega veselega oblčja.

V pismu je bil povabljen k zelo bogati družini, ki je imela svoje posestvo par mil izven mesta.

"Boljše se ni moglo napraviti, kakor se je," tako je sam s seboj govoril profesor. "Sedaj ali pa nikoli ne bom prosil za roko hčerke Anice, ki jo tako zelo ljubim. Sicer je pa oče lahko zadovoljen, moji starši so iz imenitne rodovine, jaz sem pa tudi lep, krasen, postaven dečko."

Pri teh besedah se ozre v ogledalo, ki bi mu skoraj prav dalo, in si pogladi pod nosom brčice, svest si svoje zmage.

Nedelja po božiču.

Našega znanca vidimo pri gospodu veleposestniku Ikiču, kako se zadovoljno smeje, ker je dobil ugoden odgovor. Obraz se mu skoraj bolj sveti, ko razsvetljeno božično drevesce v kotu salona.

Zabava je bila izborna. Zenin je ravno pripovedoval, kako ugodno zvezo ima vlak, ki mu je pripomogel, da je prišel tako hitro v ljubljeno družbo.

"Oprostite," poseže vmes veleposestnik, "ali se daruje pri Vas že tako zgodaj sveta maša?"

"Sveta maša? Kakor vem, se daruje eno uro po odhodu tega vlaka."

"Kje pa ste, prosim, potem zadostili nedeljski dolžnosti? Saj ste vendar katoličan?"

Gospod doktor je bil v zadregi, zlasti, ko je opazil, da tudi Anica, ki je bila članica Marijine družbe, nestrpnost čaka, kako se bo izvil iz te zagate.

"Kar vi, gospod, imenujete posvečevanje nedelje, — tega mi danes ni bilo mogoče opraviti."

"Nemogoče? Kako to?"

"Sicer bi ne bil mogel priti tako zgodaj k tej zabavi."

"Toda gospod profesor," pravi resno, veleposestnik, "Zabava Vam pač ne sme več biti ko sv. maša?"

"To je zasebno mnenje" odgovori mladi doktor in se nevoljno preseda po stolu.

"Privatno mnenje?" vpraša začudeno gospod Ikič. "Posvečevanje nedelje je vendar predpisano po sv. cerkvi vsem in vsakemu. Sv. maša je postavljena od Jezusa Kristusa, in to vendar ne more biti zasebno mnenje?"

Ker je gospod doktor spoznal, da jo je že precej zavozil, se je skušal rešiti iz te zanke in je zato rekel: "Sicer sem pa

radi tega lahko tudi dober katoličan, če sem ob nedeljah pri maši ali ne."

"Gotovo da po Vašem katekizmu! A po našem od svete cerkve zapovedanim, ne! Po mojem mnenju imate najbrže tudi glede sv. zakramentov podobno sodbo?"

"Verske zadeve," odvrne nekoliko zategnjeno profesor, "si razlagam po svoje, čisto prosto, zlasti od kar sem prišel z vseučilišča."

Slednjič ustane gospod veleposestnik.

"Gospod, s ženitvijo ne bo nič. Človeku brez vere ne dam svojega otroka in tudi Anica Vas gotovo ne mara."

"Seveda ne" zagotavlja gospodična odločno.

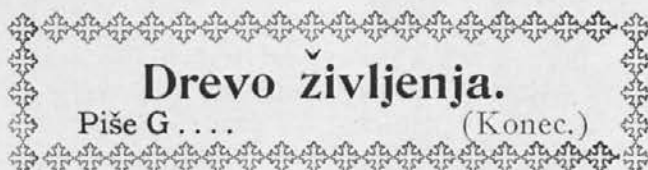
Profesor se je opravičeval. Pa, vse za-
stoj! Nič več mu ni bil dovoljen vstop
v to hišo. — — —

Mej tem, ko bi druga dekleta žalovala
se je Anica zahvaljevala božjemu Detetu
v jaslicah, da jo je rešil moža brezverca.

*

Po tem dogodku ste pretekli dve leti.
Ana ni nikdar obžalovala svojega de-
janja in je zato danes obhajala božični ve-
čer v družbi blagega soproga, visokega
uradnika, ki ni imel vere samo v srcu,
temuč jo je kazal tudi dejansko kot pred-
sednik Marijine moške družbe.

To je bil pač vesel božični večer za
odločno dekle!

Drevo življenja.

Piše G

(Konec.)

II.

Pojdimo dalje. Rekli smo, da je presv. Rešnje Telo drevo življenja in sicer ne samo časnega, ampak tudi večnega. Blagor nam! Nima-
mo namreč tu na zemlji stalnega bivanja ampak smo namenjeni za večnost. "Oj večnost, večnost!" tako je v svoji mladosti pogostokrat klicala sv. Terezija in si prav živo predstavljala, kaj jo čaka v prihodnjem življenju.

Nekega dne je šla pobožna Margareta Avstrijska, žena španskega kralja Filipa III. po temnem hodniku kraljeve palače. Slučajno opazi neko podobo, na kateri so bile naslikane dve lestvi. Ena je bila zelo ozka, peljala je proti nebu in le malo ljudi je stopalo po njej ob roki svojega angelja varuha. Druga je bila široka, vodila je proti peklu. Velikanska množica ljudi je stopala navzdol, polna veselja med godbo in plesom. Pri tem pogledu je začela kraljica jokati. Ko jo spremljevalka vpraša po vzroku, ji odgovori: "Kako naj bi ne jokala. Tudi jaz sem na eni izmed teh lestvic, pa ne vem na kateri. Ne vem, kaj se bo z menoj zgodilo. Ali bom zveličana? Ali

bom pogubljen!" Modra kraljica ni bila prva, ki se je s strahom povpraševala po večnosti in svojem zveličanju. Brez dvoma se je tudi nam že večkrat tako godilo. Kdo še ni nikdar resno mislil na večnost? Kdo se ni vprašal: kakšna bo moja večnost, srečna ali nesrečna? Ni ga na svetu preroka, ki bi nam mogel na to vprašanje odgovoriti. Samo eden je, ki nam je to vprašanje že davno rešil, naš Odrešenik namreč, ko je rekel: "Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje v sebi in jaz ga bom obudil poslednji dan (Jan. 6, 54)." Blagor nam, ker vemo in verjemo, da so besede Gospodove resnice. Vselej, ko stopamo k svetemu obhajilu, ko nam mašnik polaga na jezik presv. R. T., vselej nam Zveličar ponavlja besede: "Večno življenje imaš in jaz te bom obudil poslednji dan." In čim večkrat se ponavlja ta obljuba, tem gotovejša je, tem prej se bo zvršila.

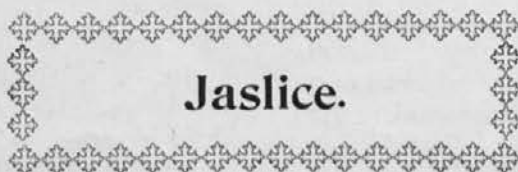
In pride dan in pride čas za vsakega izmed nas — dan odhoda iz sveta. Saj smo vsi popotniki na zemlji. Vsem veljajo besede pesnika, ki pravi: "Popotovanje bratje je naše življenje, mož modrih od nek-

daj je to govorjenje." Popotnik je verni kristjan na smrtni postelji. Dolga je bila pot življenja, sedaj se pa odpira njegovemu pogledu — večnost. A ta večnost ni temna, ni žalostna, to je neskončno srečna večnost nebeškega veselja. Že se bliža mašnik s presveto hostijo, da jo položi na suhe ustnice bolnika. In svest si svoje ljubezni do Jezusa, vzdihne bolj s srcem, kakor z ustmi: "Pritisni me na svoje srce kot pečat, zakaj močna kakor smrt je ljubezen." Da, bolj močna kakor smrt je ljubezen Odrešenikova, katera nam oživi v prihodnjem življenju nebeško srečo. "Spusti sedaj, Gospod, svojega služabnika v miru," tako zaprosi in zdihne svojo dušo, katera se preseli pod varstvom Jezusa v srečno večnost.

"Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi!" S temi besedami nas kliče božji Odrešenik dan in noč iz presvetega Zakramenta. Kaj nam hoče dati? Ah, krepčati nas hoče v življenju, krepčati v smrti. "Kdor je poln trpljenja in bridkosti, poln skrbi in skušnjav, kdor je zaničevan in goljufan, preziran in preganjan, naj pride k meni. Kdor je obupan in kdor joka, katerega srce krvavi, pride naj k meni! Ako je tvoj duh poln teme in tvoja duša polna brid-

kosti, ako ti pojema srčnost življenja, ako vidiš okolo sebe strašne viharje, pridi k meni! Vi vsi, ki ste nesrečni, pa ste si svojo nesrečo zaslužili z grehi, pridite k meni! Ne obupajte v življenju! Prihitite v varstvo mojih ran, mojega srca. Te rane so vam vedno odprte in pričakujem vas z rokami, polnimi milosti. Te milosti hočem razliti v vaše rane z ljubeznijo, katere ne pozna niti najboljša mati!"

O besede življenja, miru in zveličanja! Toda, kje pa je Jezus? Ali nas čaka na gori Kalvariji, ali moramo mogoče iskati njegove rane tam gori v nebesih? Ah, daleč smo od Kalvarije, daleč od nebes. Nič ne de! Kalvarijo in nebesa imamo v vsaki cerkvi. V posvečeni hostiji, skrit pod zakramentalnim zagrinjalom, prebiva med nami Jezus s svojimi odprtimi ranami. Iz teh ran izvira zdravilo našim dušam, zmešano s krvjo, bolečino in ljubeznijo. V teh hostijah, nam je Jezus pripravil močno pribežališče. Le združi se, trpeči človek, z njim v sv. obhajilu, le obišči ga v najsv. Zakramentu ob uri, ko si prost in našel boš mir svoji duši in tolažbo svojemu srcu v vseh težavah življenja. Presv. Rešnje Telo ti bo drevo časnega in večnega življenja.

Jaslice.

Ljubeznjivo in globoko skrivnostni božič je tu. Spominjamo se veselja, ki nam je polnilo srce, ko smo kot otročiči stali pred jaslicami.

Prišel je božični dan, dan čistega veselja za otroke.

Mati so nas peljali v cerkev. Približali smo se mizi, ob katerej odrasli prejemajo božje Telo. Od tam smo se z detinsko radostjo pozirali na jaslice, postavljene ob altarju.

Tam leži božje Dete. Ob eni stra-

ni Marija, ob drugi sv. Jožef. Pastirci klečijo pred Njim, a nad njimi je vsporejena cela čreda živinice, ki sicer ne ume velikega čudeža pred seboj, ali vendar po svoje daje svojemu Stvarniku dolžno čast.

Koliko veselja so nam nudile jaslice v vsej svojej priprostosti!

Pripoveduje se, da je sv. Frančišek Asiški si izprosil od Papeža dovoljenje, postaviti si hlevce, podoben Betlehemskega in v njem prirediti

vsako leto o božiču jaslice. Mnogi pobožnih kristjanov so se zbirale okrog Frančiškovih jaslic. Od tedaj so se jaslice tako priljubile, da jih danes na božični večer najdeš malo ne v vsaki krščanski hiši, lepo pripravljene in ozaljšane. Posebno veselje so nedolžnim otrokom.

Kristus, Gospod nebes in zemlje kot malo dete nikogar ne odstraši, do vsakega ima skrivnostno privlačno moč. Ko bi tu sedel na svojem prestolu kot vsemogočen sodnik, kateremu je Oče vso sodbo izročil, kdo bi si upal približati! Ali s slabim detetom ima vsakdo sočutje. Kristus z razprostrtimi ročicami budi v nas sočutje in pomilovanje v svojem uboštvi, budi pa tudi zaupljivost, da se mu brez strahu približamo. Uboštvo njegovo govori z veliko zgovornostjo, da moramo že ob jaslicah pritrditi besedam: "Ta govori kakor oni, kateremu je dana oblast!" Gospod nebes in zemlje se je narodil kakor slabotno dete na svet, ne v bogati razkošni palači, temveč v priprostem hlevcu. Sočutje vzbuja v srcu premožnih, srčnost in pogum vlija v srca revnih in ubogih. Kristusu kot slabemu detetu, kako lahko pristopno, kako na stežaj odprto je naše srce!

Štalica Betlehemska, jaslice božične, koliko srečnih in osrečevalnih čutov se je porodilo ob pogledu na nje! Njih priprostost je vzvišenejša nego vznesene misli pesnikov, globokejša nego izbrane besede visokih govornikov.

*

Ko že o jaslicah govorimo, naj nekaj povemo teh jaslicah, kamor je bilo novorojeno dete božje položeno.

Bile so te jaslice ena najznamenitejših svetinj, relikvij krščanstva. Sv. Helena, mati cesarja Konstantina Velikega, je dala nad njimi postaviti veličastno cerkev. Jaslice same je dala bogato okovati s srebrom. Hranile so se v tej cerkvi, imenovani cerkev Matere Božje v Betlehemu. Tako nam poroča sv. Hieronim, ki je živel nad trideset let v Betlehemu samem ali v njegovi bližini, v puščavi. V popisu potovanj sv. Antonina iz Pijačence h koncu sedmega stoletja beremo o Betlehemu doslovno: "Tam je hlev, kjer se je narodil Gospod in jaslji, s zlatom in srebrom bogato obložene." Papež Teodor je bil rodom iz Jeruzalema. Za njegovega papeževanja se cerkev Marije Velike v Rimu prvokrat naziva 'Sancta Maria ad presepe' — "Cerkev Marije pri jaslicah." Zdi se tedaj, da so jaslice, v katerih je božje dete v plenice povito počivalo, bile začetkom sedmega stoletja prenesene v Rim v zgoraj imenovano cerkev "Sancta Maria Maggiore." Za papeža Hadrijana I., ki je umrl 1. 795., se omenja v imenovani cerkvi "Altare ipsius presepi." — "oltar resničnih jaslic." To nam spričuje, da so Betlehemske jaslice v tem oltarju bile vložene. Dandanes ta relikvija obstoja iz petero deščic, ki pa niso zbite ali združene v obliko jaslic, temveč je vsaka za se. Sklepa se, da je prvotna dolgost teh deščic znašala do 3 črevlje. Dandanes je pa seveda že mnogo manjša, ker se je mnogo koščkov razdalo na razne strani kot dragocena relikvija.

Ostanki prvotnih jaslic so vloženi v kristalno škatljico, katero nosijo 3 zlati angelji, kar lahko vidiš, če prideš v Rim v cerkev "Maria Maggiore." M. G.

♦ ♦ ♦ ♦ ♦

Prav je, da druge učiš! A ne tirjaj od njih tega, kar sam ne storiš!
Naj ti ne bo na tem, za kakšnega te kdo ima, temveč na tem,
kakšen si v resnici! — (Zdrnje nabral A. Tomec.)

Pred Tabernakelnom.

11. Obluba.

Imena tistih, ki širijo to pobožnost, bodo neizbrisno zapisana v mojem srcu.

Resno, zelo resno je naše življenje tukaj na svetu. Vsaj od njega ne zavisí nič manj, kakor cela dolga brezkončna večnost. Vprašanje, ali bom na drugem svetu večno srečen ali večno nesrečen, pač mora v srcu vsakogar vzbuditi strah in bojazen. Kako mirno bi lahko živeli, ko bi to vprašanje bilo rešeno! Ali, kje naj iščemo pomirjevalnega in zadovoljivega odgovora na to vprašanje? O mnogih svetnikih čitamo, da jim je Bog sam po čudežnih prikaznih dal odgovor na to vprašanje ter jih zagotovil, da bodo večno srečni in jim je naklonil tudi posebne milosti v dosego tega. Če tudi se vsi ne moremo zanašati na taka posebna znamenja našega večnega izvoljenja, vendar tudi mi nismo popolnoma v negotovosti glede tega, kaka bode naša večnost. So razna znamenja, razne okoliščine, iz katerih z večjo ali manjšo gotovostjo smemo sklepati, da ta ali oni človek bode zveličan, o onem se pa skoro gotovo more soditi, da bo pogubljen.

Med ta znamenja večnega izvoljenja so prištevali že od nekdaj posebno pobožnost do Najsvetejšega Srca Jezusovega. In to s popolno pravico! Saj je Jezus sam povedal in obljubil, kakor zgoraj čitaš, da bodo imena častilcev njegovega Srca neizbrisljivo zapisana v njem samem.

Vem, da te besede prav razumeš in ne misliš, da bodo le tako zapisana ta imena, kakor si znabiti ti raznovrstna imena zapišeš v svojo knjižico, da bi ti tako tem bolj go-

tovo ostala v spominu. Jezus hoče reči s to obljubo: Moje osebno prijateljstvo bodo uživali tisti, ki bodo v svojem in v srcih drugih širili in utrjevali to, meni tako dopadljivo, pobožnost. Nikdar ne bodo pozabljeni od mene! Zlasti tedaj ne, ko bodo moje pomoči posebno potrebni.

Prijatelj, ali moreš preceniti visoko vrednost te obljube? Kajne, ona presega moč človeškega razuma, ona nadkriljuje vsa čustva našega srca. Ni nam mogoče je obseči z nepopolnostjo naših dušnih zmožnosti! Okušati jo morejo le tisti srečni, ki so je v resnici deležni. Te sreče si ne more kupiti bogatin z vsemi svojimi kupi bogastva, ne more si je pridobiti visoki učenjak z vso globokostjo svoje modrosti, njo more le okusiti srce, katero je z otroško udano ljubeznijo napolnjeno do najsvetejšega Srca Zveličarjevega. Prav tu veljajo besede sv. Duha, da je Bog ponižnim razodel, kar je prikril visokim in učenim.

Učence je Gospod poslal, da so že ob njegovem času opravljali telesna in dušna dela krščanskega usmiljenja. Ti so se veselili vračali, ker so veliko dobrega storili. Pohvalili so se Jezusu, da so jim celo hudobni duhovi podložni. Gospod jim je pa rekel: Ne vselite se toliko tega, da so Vam hudiči pokorni, pač pa tembolj tega, da so Vaša imena zapisana v bukve življenja. Res to je veselja vredno za učence, da so bili med tistimi srečnimi, ki so zapisani v knjigo večnega življenja.

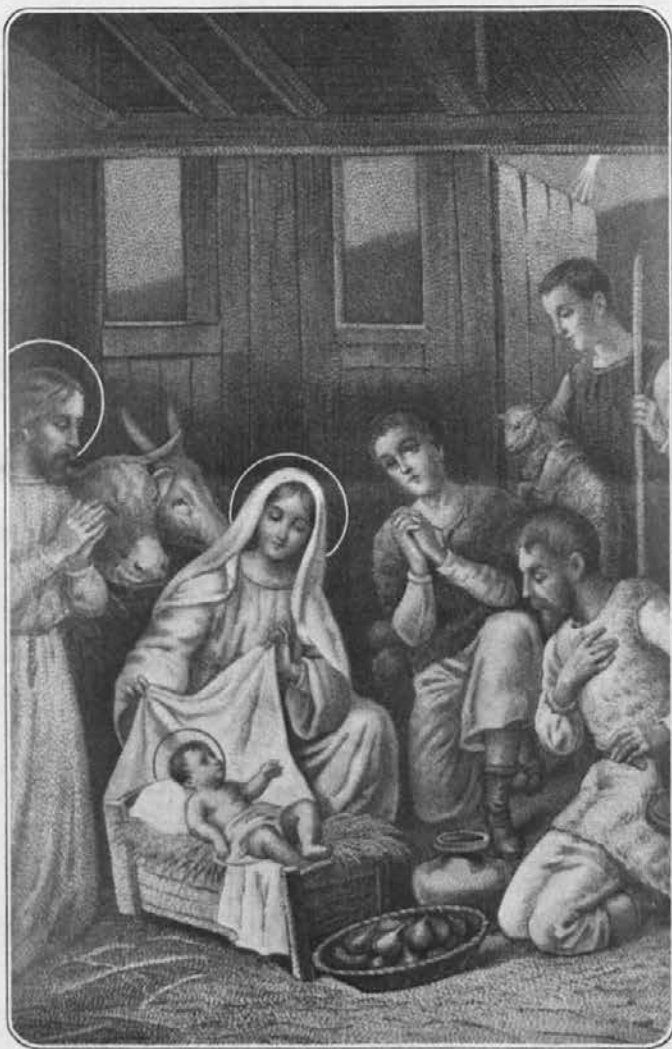
Po nepotebnem bi zavidali srečnim apostolom to visoko čast, gotovega izvoljenja, kajti vsakdo izmed nas more biti take in še večje sreče deležen, ter si zagotoviti, da bode

njegovo ime zapisano v najsvetejše Srce Gospodovo, katero je vir zveličanja našega.

Kako ti je treba to storiti iz prebranega že gotovo veš. Ni ti treba si beliti las s skrbjo, kako si to srečo pripraviti. Treba je le pripravljene-ga srca, ki ničesar tako ne sovraži, kakor greh, pa nikogar bolj ne ljubi,

kakor Jezusa, premagovalca greha. Tega vsega te bode Jezus učil, samo rad prihajaj k njemu v Tabernakelnu, kjer biva kot naš najboljši učnik, od koder ne govori samo k našim srcem, temveč nas tudi s svojo vsemogočno milostjo podpira, da njegovo besedo poslušamo, ohranimo in obilnega sadu za večnost prinesemo.

M. G.

"Zveličar nam je rojen."

Pismo iz kitajskega.

Naš dragi sobrat in rojak P. Peter Bapt. Turk, doma iz Toplice na Dolenjskem, apostolski misijonar v Kini, nam je te dni pisal sledeče pismo:

Ki svei 20. okt. 1912.

"Prejel sem septembersko številko lista "Ave Maria," kjer sem z velikim veseljem bral, da se je ustanovil slovenski

komisarijat za Ameriko. Bog obilno blagoslovljal delovanje za blagor slovenskih izseljencev, ki v Združenih državah iščejo boljšega življenja, kakor so ga imeli doma. Dal Bog, da bi to delo začeto pod mogočnim Marijinem varstvom, tudi v prihodnje vstrajno in krepko napredovalo in srečno doseglo zaželjene vspehe.

List "Ave Maria" oba P. Engelhartom Avbelj, z veseljem sprejemava in se zanj iskreno zahvaljujeva!

Midva slovenska kitajska misijonarja sva sicer precej daleč narazen nastavljen, vendar sva se letos že štirikrat sešla ter se osrečevala z milimi glasovi materinega jezika, milodoneče slovenščine. Zadnjikrat sva bila skupaj na praznik sv. Frančiška in za Rožnjevenško nedeljo na postaji Či-cow, kjer je bila slovesno blagoslovljena nova cerkev, posvečena sv. Frančišku.

VI Amerikanci sedaj nas Kitajce menda malo raje imate, ker smo tudi mi postali republikanci. Ali kdor to našo ubogo, od nekaj voditeljev z nasilstvom ustvarjeno kitajsko republiko presoja po zgodbah tega leta, mora mu njen revolucionarski značaj vzeti vse upanje, da bi ta republika bila v resnici v korist in napredek ljudstva. Zlasti mi, misijonarji, si od nje ne ometamo dobrega. Ako vsa znamenja ne motijo, smo takoj v nevarnosti, kakor hitro bi se odtegnila straža evropskih kanonov. Vsaki dan lahko izbruhne grozen vihar nove revolucije, ki bo po zgledu francoske pokončal tisoče ne samo misijonarjev in katoličanov, temveč tudi trezno mislečih kitajcev....

Iskreno pozdravljam,

P. Peter B. Turk, O.F.M."

Cerkvene Novice iz Slovenskih Župnij.

Umrli je v Clevelandu, O., rojak Ivan Zorman, organist Hrvatske cerkve sv. Janeza na 40. ulici. Bil je blag mož in dober in strog oče svoje družine. Naj v miru počiva! Bil je naročnik našega lista. Priporočamo ga vsem našim bralcem v blag spomin in v molitev.

Za naročnike lista "Ave Maria" in za vse dobrotnike naše, se bere vsako nedeljo sv. maša v naši cerkve sv. družine.

Naš dopisnik in sotrudnik, Andrej Tomec, katerega sliko danes prinašamo našim bralcem v pogled, je bil nevarno bolan in je bil operiran. Ko to pišemo se nam je sporočilo, da je boljši in da bo gotovo okreval. Blagega mladeniča in navdušenega boritelja za sveto stvar Božjo, prav toplo priporočamo v molitev vsem našim bralcem!

Litvinski župnik Rev. Jakstys, je odšel iz Thomasa, W. Va. v Gary, Ind. Na njegovo mesto so dobili Irea. Škoda, da se je tako zgodilo, ker v Thomasu je veličanska večina katoličanov tuje narodnosti. Ircev je jako malo, morda izmej vseh katol. narodnosti najmanj. Upamo, da se bo za različne narodnosti, kako drugače poskrbelo. Kaj pa Slovenci?

Rev. Mihael Golob, je dobil od škofa iz Hartforda, Conn. nalog, da se zavzame

za ondotno slovensko naselbino, ki šteje skoraj 900 duši in poskusi, ako bi se ne dalo tu ustanoviti slovenske župnije. Zvečine so to prekmurski Slovenci, kateri so do sedaj hodili v ogersko cerkev sv. Štefana! Vendar Mažari so jih vedno po strani gledali in jih smatrali za manj vredno ljudstvo. G. Golob je pobral že census in našel do sedaj nad 160 družin, ostali so fatje ali dekleta. Te dni gre zopet k škofu, da da poročilo o svojem vspehu in dobi navodila za prihodnost.

Ker se v Bridgeportu delo jako lahko dobi, ker zlasti tudi ženske veliko zaslužijo, zato je upanje, da se bo ta slovenska naselbina kmalu razvila v jedno najlepših slovenskih naselbin v Ameriki. — Bog blagoslovi delo, da se bo posrečilo ustanoviti novo slovensko župnijo v Ameriki.

V Bridgeville, Pa., so dobili novega gospoda župnika v osebi Rev. Albina Modra iz Springfielda, Ill.

Naša samostanska družina v Brooklynu se je zopet pomnožila za dva nova člana. Te dni sta namreč prišla iz stare domovine dva hrvatska frančiškana P. Placid Belavič in P. Irenej Petričak. Oba nova naša sobrata in sotrudnika prav iskreno pozdravljamo ter jima kličemo iskreni dobro došla v naši sredi! Bog blagoslovi vajin prihod!

Dedščina Jezusa Kristusa in nje obramba.

(Govor kranjskega deželnega glavarja dr. I. Šustersiča na I. slavnostnem zborovanju dunajskega evharističnega kongresa dne 11. septembra.)

Vaša eminenca! Prevzvišeni gospod kardinal-legat! Vaše cesarske in kraljevske visokosti, Vaše eminence! Čestiti zborovalci!

Božji Izveličar je zapustil svet, zapustil nam je pa svojo dedščino. Čudovita dedščina! Nepojmljiva za človeški razum, nasprotuje hkratu vsem posvetno-sebičnim nagonom človeštva. Ali dedščina je bila vendarle sprejeta. Mala četa apostolov, mlada cerkev, ta čudoviti organizem, se ni pomišljala niti za trenotek, izpolniti voljo svojega Učenika, sprejeti njegovo zapuščino. "To storite v moj spomin," tako se glasi Njegovo naročilo. In tako so tudi storili.

Ali komaj se je to zgodilo, že se drenjajo tisoči zraven in zahtevajo svoj delež od te čudovite dedščine. (Veliko odobravanje.) "Vzemite in jejte!" je ukazal Učenik. In prihajali so mladi kristjanje in uživali evharistični kruh, ki so jim ga apostoli delili in so postali tako deležni zapuščine božjega Izveličarja. "Bili so pa stanovitni v nauku apostolov in v bratski zvezi in v lomljenju kruha in molitvah," poroča čisto kratko Dejanje apostolov, ko govori o prvih kristjanih.

Pa ne samo tisoči, vse človeštvo je poklicano, da postane deležno dedščine Jezusa Kristusa. Vsak je poklican, da prostovoljno prevzame to dedščino in se zanjo odloči. Gospod vabi k večerji; svoje hlapce pošilja na mestne ceste in ulice, venkaj na pota in steze vabit vse, uboge in zapuščene, da napolnijo njegovo hišo in se vsedejo k njegovi mizi.

In dedščina Jezusa Kristusa se širi z neverjetno hitrostjo. Malo ča-

sa po odhodu Izveličarjevem je praznoval evharistični Kristus svoj vhod v Rim, v glavno mesto tedanjega sveta. Tisoči in tisoči so hoteli zraven in zahtevali delež njegove dedščine. Stoletje je sledilo stoletju, preganjanje kristjanov se je so padali v boju kot verni branitelji vrstilo drugo za drugim, stotisoči dedščine Jezusa Kristusa! In vendar kakšen čudež! Dedščina se vedno širi hitro kakor ogenj v vse dežele 0in med vse narode. Čim huje in strašneje je preganjanje divjalo, tem tesneje so se oklepali preganjanci evharističnega Kristusa in tem odločneje so branili sveto dedščino. In če se danes po zemlji ozremo, lahko veselo vzkliknemo: Dedščine Jezusa Kristusa je postal deležen ves svet! (Veliko odobravanje.)

Kako majhno je bilo število ljudi, ki so prišli v stik z njim v času, ko je še sam po zemlji hodil. Kako majhno je bilo primeroma število prvih kristjanov, ki so bili stanovitni "v lomljenju kruhov." In danes? V vseh delih sveta, v vseh deželah, med vsemi narodi žive milijoni in milijoni, ki evharističnega Izveličarja pripoznavajo in ga z vernim srcem prejemajo. Na mestu pa, kjer je nekoč stal Neronov cirkus, v katerem je na tisoče kristjanov vpricho trinoga najkrutejšo mučeniško smrt našlo, stoji danes veličastna cerkev sv. Petra, največja hiša božja na zemlji z vnebokipečo kúpolo Mihe-langelovo, ki se dviga nad grobovi apostolov-prvakov in nad evharističnim oltarjem sv. očeta! (Živahno odobravanje.)

Zares, čudoviti sta razširjenje in zmagovita bramba dedščine Jezusa Kristusa, ki sta morali premagati največje odpore človeške narave in mogočnikov tega sveta. Cerkev, izvrševalnica testamenta Jezusa

Kristusa, je sveto dedščino zvesto varovala. Zmagonosno jo je branila skozi vsa stoletja nasproti vsem napadom in sramotenju. Rajši je prenesla še tako velik odpad mas, kakor da bi najmanjšo pičico te svete dedščine iz rok spustila.

Zgodovina krščanstva je zgodovina Evharistije; ta je namreč središče našega verstva. Evharistija je preizkusni kamen kristjanov od vsega početka, od njene napovedi in postavitve do danes in bo ostala do konca časov. Že njena napoved v sinagogi v Kafarnavmu, o kateri je njegova eminenca, prevzvišni gospod kardinal legat tako pretresljivo govoril, je ločila duhove in napravila prepad med zvestobo in nezvestobo. Sv. evharistija, komaj napovedana, je že postala odločilna preizkušnja vere in to bo tudi vedno ostala. Evharistija je namreč Kristus, je Izveličar, je Bog! (Veliko odobravanje.)

Jezus! Kaj so hoteli tekom časa vse iz njega napraviti! Njegovi judovski sodobniki in vrstniki so ga imeli za revolucionarja, za bogokletneža, v našem času ga imajo za "modreca iz Nazareta, za učenika brez ozira na verstvo, za narodnega voditelja in socialista." Ja, najnovejši čas pravijo celo, da ni sploh nikdar živel. On pa vedno stoji v sveti resnobi sredi človeštva in nam govori po svoji cerkvi iz Petrovega čolnčiča o svojem mesu in svoji krvi kot o živi hrani in se obrača kakor nekdanj v Kafarnavmu opazujoč žalostno ločitev, na vse z usodnim vprašanjem: "Ali hočete tudi vi oditi?" Mnogi zapuščajo Njega in Njegovo dedščino in hodijo lačni in žejni svoja pota. Četa pa, ki se zbira okoli Petra in Rima, govori s Simonom Petrom: "Kam naj gremo, Ti sam imaš besede večnega življenja!" (Burno odobravanje.) Kjer je Peter, tam je Cerkev, kjer je Cerkev, tam je Izveličar.

In čim bolj prodirajo sebični nagoni, materialistični duh in čisto po-

svetni interesni nagoni, ki danes svet prevladujejo, tem tesneje se zbira Petrova četa okoli Evharistije, okoli evharističnega Izveličarja, studenca, ki daje moč in življenje. "Gospod je moč svojega ljudstva." In ena največjih zaslug pokojnega papeža Leona XIII. je, da je poklical v življenje evharistične svetovne kongrese, te krasne svetovne simfonije žive vere v Kristusa, katerih od leta do leta narasčajoči sijaj vzbuja v zvezi z vedno večjo versko iskrenostjo narodov, ki sem prihajajo, občudovanje sveta, navdaja cerkev z veseljem in krepi vernike.

Ravno danes potrebujejo verniki, posebno pa izobraženi laiki veliko bolj kot druge čase žive moči Evharistije. Svetovni nazori, pridobitveno, politično, socialno, javno in zasebno življenje; vse preveva tisti duh, tisti nagoni, ki je vodil ljudsko množico v sinagogi v Kafarnavmu. O nekaterih izmed teh bi lahko rekli s svetim pismom, da se samo vsedajo, da jejo in pijejo in da vstajajo samo, da plešejo; druge, in teh je velika množica, pa odvrča od Izveličarja trd boj za kruh in življenje. Njih oko se skali v tesni delavnici, v tovarnah, v podzemeljskih hodnikih velikih rudokopov. Iščejo in pehajo se samo za zemeljski obstanek in pozabijo pri tem na kruh večnega življenja. Judovska množica hoče Izveličarja za kralja oklicati, zato, ker jo je nasitil; drugi dan mu pa obrača hrbet mrmrajoč in zasramujoč ga, ker ji odklonivši zemeljsko kraljestvo, ponuja mesto mane kruh večnega življenja. Ta prizor se vedno ponavlja neprestano skozi vsa stoletja.

Zgodovina Evharistije je zgodovina vednega boja med duhovnim stremljenjem človeštva, med stremljenjem po nadzemeljskih ciljih in materielnim nagonom, ki se drži zemlje; zgodovina boja med kulturo in požlahtnjevanjem na eni strani, neizobrazbo in surovostjo na drugi

strani, med poplemenitjenjem in poniževanjem človeškega rodu.

Veliki so sadovi človeške znanosti, ki vedno bolj prodira naravo, njene moči in njene zakone in pospešuje s tem tudi spoznavanje božje moči in modrosti. Ali nekaj je, česar vsa človeška znanost ne premore: človeški duši ne more dati one modrosti in moči, s katero bi se vzdignila nad vse zemeljske sebične nagone in strasti in se približala Bogu. (Veliko odobravanje.)

Človeška znanost človeku ne zadostuje. Potrebujemo božje znanosti, božje modrosti, večnega studenta božje moči. To vse nam pa ponuja tabernakelj. Tabernakelj stoji sredi človeštva; za ene je predmet ljubezni in čiščenja, za druge predmet sovraštva in zasramovanja. Boj za kulturo je boj za tabernakelj. In v tem boju ne sme učeča cerkev osamljena ostati. Tu morajo tudi laiki vmes poseči!

Nostra res agitur. Za našo reč se gre! (Odobravanje.) Obramba laika je Evharistija. Ona sama nam daje moč, da se ustavimo s krepko roko in zmagonosno materialističnemu toku časa. Najmočnejše orožje pri obrambi te svete dedščine je pa pogosti prejem sv. Evharistije. "Vzemite in jejte," naroča Izveličar. Najtesnejšo zvezo z dedščino Jezusa Kristusa sklenemo ravno z združitvijo z Izveličarjem, ko postanemo eno z večno modrostjo, ljubeznijo in močjo.

"Gospod je moč svojega ljudstva." Dve besedi, ki jih cerkev rabi pri deljenju sv. Evharistije, označujeta najgloblje smisel brambve dedščine Jezusa Kristusa. Besedi dveh redkih moških značajev.

Prva beseda, kijo govori Cerkev prejemalcu sv. Evharistije, je: "Glej, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta." Čudovit mož, Janez Krstnik, jo je izpregovoril. Resen, trd, trdesetleten mož, ki je živel v puščavi ob Jordanu, oster nasproti sebi in drugim, oznanjevalec poko-

re, kakoršnega ne pozna zgodovina. Poznamo njegove besede o sekiri božje jeze, ki je na drevo nastavljena, njegovo ostro besedo o "gadji zalegi," katero je v obraz vrgel ošabnim zastopnikom gospodujoče stranke, poznamo njegovo neustrašeno besedo "Ni ti dovoljeno" katero je zaklical neustrašeno kralju in jo plačal s svojim življenjem. Ta trdi, resni mož je postal mehak in ljubeznjiv kakor otrok in izpregovoril neskončno nežne besede: "Glej, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta." Druga beseda, ki jo

Andrej Tomec, naš sotrudnik.

polaga Cerkev obhajancem v usta, je: "Gospod, nisem vreden..." Prvi jo je izpregovoril vojak! Prostdušna beseda, mehka in iskrena, polna vere!

Dva laika, dva krepka in resna moža, Janez Krstnik in rimski stotnik, ki sta zrla neustrašeno vsaki krivici, pomanjkanju in tudi smrti v lice, sta postala značilna za sprejem sv. Evharistije. Ta dva moža združujeta v sebi prostodušno, neupogljivo močatost s srčno iskrenostjo in nežnostjo. V stiku z Izveličarjem sta nežna in mehka, v boju za resnico, v izpolnjevanju svoje dolžonsti pa postaneta krepka in neupogljiva. (Splošno odobravanje.)

Brez strahu je vrgel prvi mogočniku resnico v obraz in ni trepetal, četudi jo je s smrtjo plačal. Drugi, neustrašeni rimski vojak, ki ni pred nobenim človekom svoje glave klonil, se je pa pred Izveličarjem ponižal. Duh teh mož je pravi duh, je obramba dedščine Jezusa Kristusa. Neupogljiv, prostodušen, neustrašen v boju za resnico, v izpolnjevanju svoje dolžnosti, ponižen in mehak z Izveličarjem v srcu...

Ali ni rimski centurio podoba harmonične skupnosti domovinske zvestobe do države in do vere v Izveličarja, ki je ukazal, dati cesarju, kar je cesarjevega? Postojmo za trenotek v Avstriji, v katere glavem mestu danes zborujemo. Pojdimo v duhu k maši v katerokoli cerkev v naši državi. Takoj v začetku tihe molitve, kanona moli duhovnik: "Za našega cesarja Franca Jožefa." (Navdušeno odobravanje.) In ljudstvo moli z njim vred. V tej danna-dan se ponavljajoči molitvi zajema patriotizem neusahljivo moč! (Veliko odobravanje.) Ljudstvo, ki v globoki pobožnosti pri evharistični daritvi za svojega cesarja moli, ne prelomi nikdar zvestobe. (Demonstrativno odobravanje.) V težkih urah se je ta zvestoba vedno izkazala za čisto zlato.

"Za našega cesarja Franca Jožefa" — za najsvetlejša protektorja našega kongresa, ki v tesni zvezi z vsemi katoliškimi arodi črpa moč

svoje vere iz Evharistije. Največji je on med ljudmi, ki to sijajno slavlje obhajajo — je pa danes tudi največji med mogočniki sveta, ker se na čelu katoliškega sveta poln ponižnosti klanja pred božjim Izveličarjem. (Minute trajajoč vihar odobravanja.)

Hitim h koncu. Za človekom, ki se truden vleže k zadnjemu počitku, pošilja cerkev dva pozdrava: mir in luč. Odrešenje od greha pomeni mir, zdravje duše pa luč. Mir v srcu, luč v razumu! Obramba dedščine Jezusove pomeni brambo miru in luči pred sovražnim bojem in temo laži ter zmote.

Pred tabernakelnom miglja mala lučica — večno luč jo imenuje verno ljudstvo — podoba jagnjeta, ki odjemlje grehe sveta, podoba ozdravljenja duše. Zunaj sovraštvo in prepir, krivda in greh, bolna srca, bolne duše, tavajoče v temi zmote in laži. Tu znotraj mir in luč...

Izveličar je zapustil svet, ostala je njegova sveta dedščina.

Kam naj se mi podamo? H Kristusu, k Evharistiji, kajti mi verujemo, da je evharistični kruh Kristus, sin božji. (Veliko odobravanje.)

"O zveličavna hostija,
ki kažeš pot nam do neba —
Na zemlji boj vrši se vroč,
okrepi nas, daj nam pomoč!"

(Viharno ponavljajoče se odobravanje in ploskanje.)

Vsem prijateljem, sodelavcem, naročnikom, pisateljem voščino prav vesele božične praznike in veselo ter srečno novo leto! Božje Detice naj Vas obilno blagoslovi!

Uredništvo in upravnništvo.

O Božičnih praznikih in ob novem letu nikari ne pozabite na "AVE MARIA."

KAZALO.

Pesmi.

Dobri namen. M. Elizabeta.....	5
V zve zdah je zapisano. M. Elizabeta	19
Pred majniškim oltarjem. M. Elizabeta	75
Angelji pred Najsvetejšem. M. Elizabeta.....	91
Zakaj si gozd mi tako drag. M. Elizabeta.....	107
Grešnik. Ksaver Meško.....	155
Posvetitev. Ksaver Meško.....	155
Kaj je lučka govorila. M. Elizabeta	170
Na Marijinem srcu.....	187

Poučni članki.

Praktičen katoličan v Ameriki, 10, 43, 100, 115, 132, 149	
Bombe in delavsko vprašanje. 17, 36	
V pravi luči ali človek in žival. 36 53, 73, 90	
Strah pred ljudmi.....	49
Ljubi moji podložniki.....	81
Pouk o najvažnejšem vprašanju.....	122, 137
Slučaj ali kaj.....	134
Socijalistiska ljubezen do bližnega	105
Kdo je brezdomovinec.....	158
Kaj je naredila katoliška cerkev za delavske sloje.....	161
Taki le so.....	167
Naš čolnič otmimo.....	185
Jaslice	192

Slike.

Sv. Cecilija.....	2
Rev. Jos. Tomšič.....	11
Nadškof Ireland.....	23
Eminenca kardinal Farley.....	30
Sv. Družina.....	41
† Rev. Jos. Zalokar.....	51
† France Zakrajšek.....	52
Lurška Mati Božja.....	56
Cerkev sv. Antona v Watkins, Minn.	63

Glej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo	93
Sv. Marjeta	109
Kronanje v nebo vzete Marije..	125
Sv. Klemen Maria Dvorak.....	139
Kraljica presv. rožnega venca..	159
Cerkev in samostan Sv. Družine v Brooklynu in Rev. Du-lik ustanovitelj.....	167
Mračni se, gospod pri nas ostani.	175
Sv. Rafael.....	179
† Rev. Jos. Tscholl.....	183
Marija, morska zvezda.....	189
Zveličar nam je resen.....	195
Andrej Tomec	199

Povesti in vzgledi.

V boju za krono, 2, 20, 39, 55, 92, 131, 143, 157, 188	
Pravi apostol.....	5
Na sveti večer.....	24, 45, 60
Pred tabernakelnom, 26, 58, 78, 95, 113, 130, 147, 160, 178, 194	
Santa Maria.....	50
Starega očeta praznik.....	75
Drevo življenja. 91, 123, 141, 153, 191	
Moč krščanskega življenja.....	81
Marija je pomagala....	98, 107, 126
Najzvestejša mati.....	114
Bog je ljubezen.....	114
Postna zapoved.....	114
Dva božična večera.....	190

Razno.

Važen dekret.....	14
Na delo za katoliški tisk.....	4
Za dobri tisk.....	19
Nadškof Ireland.....	22
Sv. Oče v Rimu.....	24, 46, 59
Iz Rima.....	40
Naše časnikarstvo.....	44
Triumf katoličanstva v Ameriki.	46
Dva nova grobova.....	51
Ljubljeni mi New Yorški Dom-žalci	52
Poturice hujši kot Turek.....	54
Dopis iz Rima.....	61

Resne besede od najvišje strani.	62
Slovenskim šolam.	69
Iz naše knjižnice.	71
Zabavljačem	85
Zahvale	87
Odgovor bratom Hrvatom.	116
Iz naše torbice.	134, 151
Bog Vam povrni.	195
Waukegan	168
Evharistični kongres.	170
Slovenski del Evharističnega kongresa	174
Tako misli pošten slovenski katoliški delavec.	177
Pismo iz Kitajskega.	195
Na delo za katoliško časopisje.	179

To le slovesno pribijemo.	182
Dedščina Jezusa Kristusa.	197

Iz slovenskih naselbin.

Slovenski Indijanski misijonarji.	45
Cerkvene novice iz Slovenskih župnij.	11, 29, 48, 62, 82, 103, 119, 136, 162, 180, 196
Slovenski frančiškani v Ameriki	155

Družba Sv. Rafaela.

Poročila.	16, 65, 165
Trgovina z slovenskimi dekleti v Severno Ameriko.	65
Naše delo	67

